

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Ένας γνωστός μου έγραψε κάποτε ένα ποίημα με τίτλο «Ο λιγότερο ταξιδεμένος δρόμος», όπου περιέγραφε κάποιο ταξίδι του στο δάσος μέσα από ένα μονοπάτι το οποίο οι περισσότεροι ταξιδιώτες δεν χρησιμοποιούσαν ποτέ. Ο ποιητής διαπίστωσε ότι ο λιγότερο ταξιδεμένος δρόμος ήταν ήσυχος αλλά αρκετά μοναχικός, και μάλλον ένιωθε κάπως νευρικός καθώς τον περπατούσε γιατί, αν του συνέβαινε οτιδήποτε στον λιγότερο ταξιδεμένο δρόμο, οι υπόλοιποι ταξιδιώτες θα περπατούσαν στον πιο ταξιδεμένο δρόμο και, όσο κι αν καλούσε σε βοήθεια, δεν θα τον άκουγε κανένας. Το σίγουρο είναι ότι τη στιγμή που μιλάμε αυτός ο ποιητής είναι νεκρός.

Όπως ο νεκρός ποιητής, έτσι και αυτό το βιβλίο θα λέγαμε ότι βρίσκεται στον λιγότερο ταξιδεμένο δρόμο, αφού αρχίζει με τα τρία ορφανά Μποντλέρ να ταξιδεύουν σε έναν δρόμο που οδηγούσε στα Όρη Μορτμείν, έναν όχι ιδιαίτερα δημοφιλή προορισμό, και τελειώνει στα νερά του Χειμάρρου Στρίκεν, όπου ελάχιστοι ταξιδιώτες καταφέρνουν να φτάσουν. Όμως αυτό το βιβλίο βρίσκεται στον λιγότερο ταξιδεμένο δρόμο και για έναν ακόμη λόγο: γιατί, σε αντίθεση με τα βιβλία που προτιμούν οι περισσότεροι άνθρωποι –αυτά με τις χαρούμενες και διασκεδαστικές ιστορίες με χαριτωμένους ανθρώπους και ζώα με ανθρώπινη λαλιά–, η ιστορία που διαβάζετε τώρα είναι οδυνηρή και τρομακτική, και όσοι άνθρωποι ήταν αρκετά άτυχοι για να βρεθούν μέσα σε αυτήν είναι απελπισμένοι, πανικόβλητοι και καθόλου χαριτωμένοι. Όσο για τα ζώα, θα προτιμούσα να μην αναφερθώ σε αυτά. Για όλους αυτούς τους λόγους, αν σας πρότεινα να συνεχίσετε να διαβάζετε αυτό το αξιοθρήνητο βιβλίο, θα ήταν σαν να σας

πρότεινα να περιπλανηθείτε ολομόναχοι στο δάσος, γιατί αυτό το βιβλίο, όπως ο λιγότερο ταξιδεμένος δρόμος, είναι πολύ πιθανό να σας κάνει να νιώσετε μοναξιά, αθλιότητα και απόγνωση.

Παρ' όλα αυτά, τα ορφανά Μποντλέρ δεν είχαν άλλη επιλογή από τον λιγότερο ταξιδεμένο δρόμο. Η Βάιολετ και ο Κλάους, οι δύο μεγαλύτεροι Μποντλέρ, βρίσκονταν μέσα σε ένα τροχόσπιτο και ταξίδευαν με ταχύτητα κατά μήκος του ορεινού δρόμου. Ούτε η Βάιολετ, που ήταν δεκατεσσάρων, ούτε ο Κλάους, που πολύ πρόσφατα είχε γίνει δεκατριών, είχαν σκεφτεί ότι κάποτε θα βρίσκονταν σε αυτόν τον δρόμο, εκτός ίσως αν είχαν πάει διακοπές με τους γονείς τους. Όμως οι γονείς των Μποντλέρ δεν βρίσκονταν πουθενά, αφού είχαν χαθεί σε μια τρομερή πυρκαγιά που κατέστρεψε το σπίτι τους –ωστόσο τα παιδιά είχαν λόγους να πιστεύουν ότι ένας από τους δύο ίσως δεν ήταν νεκρός–, ενώ το τροχόσπιτο δεν *ανέβαινε* στα Όρη Μορτμείν με κατεύθυνση ένα μυστικό αρχηγείο για το οποίο είχαν ακούσει τα παιδιά και το οποίο

ήλπιζαν να βρουν. Το τροχόσπιτο *κατέβαινε* από τα Όρη Μορτμείν με μεγάλη ταχύτητα χωρίς τα παιδιά να έχουν τρόπο να ελέγξουν ή να σταματήσουν την πορεία του. Έτσι, η Βάιολετ και ο Κλάους ένιωθαν περισσότερο σαν ψάρια σε φουρτουνιασμένη θάλασσα παρά σαν ταξιδιώτες σε διακοπές.

Το σίγουρο όμως είναι ότι η κατάσταση στην οποία βρισκόταν η Σάνι Μποντλέρ ήταν ακόμα πιο απελπιστική. Η Σάνι ήταν η μικρότερη Μποντλέρ, που ακόμα μάθαινε να μιλάει έτσι ώστε να μπορούν να την καταλαβαίνουν όλοι – επομένως, δεν γνώριζε πολλές λέξεις για να εκφράσει το πόσο τρομαγμένη ήταν. Η Σάνι ανέβαινε το βουνό με ένα αυτοκίνητο που λειτουργούσε μια χαρά και κατευθυνόταν προς το αρχηγείο στα Όρη Μορτμείν, όμως ο οδηγός αυτού του αυτοκινήτου ήταν ένας άνθρωπος που μόνο και μόνο η παρουσία του αρκούσε για να νιώθει τρομοκρατημένη. Κάποιοι χαρακτήριζαν αυτόν τον άνθρωπο «κακό». Κάποιοι «αισχροπυγματικό» – μια επίσημη λέξη για το «κακός». Όμως όλοι τον ήξεραν ως Κόμην Όλαφ,

εκτός αν φορούσε μία από τις γελοίες μεταμφιέσεις του και ανάγκαζε τους ανθρώπους να τον αποκαλούν με ψεύτικο όνομα. Ο Κόμης Όλαφ ήταν ηθοποιός, όμως είχε εγκαταλείψει προ πολλού την καριέρα του στο θέατρο για να αφοσιωθεί στην προσπάθειά του να αρπάξει την τεράστια περιουσία που είχαν αφήσει πίσω τους οι γονείς Μποντλέρ. Τα σχέδια του Όλαφ να πάρει στα χέρια του την περιουσία ήταν δαιμόνια και ιδιαίτερα περίπλοκα, και είχε καταφέρει να παρασύρει κοντά του μια απαίσια στιλάτη γυναίκα, την Εσμέ Σκουάλορ, η οποία καθόταν δίπλα του στο αυτοκίνητο, είχε στα πόδια της τη Σάνι και χαχάνιζε σατανικά. Στο ίδιο αυτοκίνητο βρίσκονταν και αρκετοί υπάλληλοι του Όλαφ, ανάμεσά τους κι ένας άντρας που είχε γάντζους αντί για χέρια, δύο γυναίκες που τους άρεσε να φοράνε λευκή πούδρα σε όλο το πρόσωπο και τρεις καινούργιοι υπάλληλοι που είχε πάρει ο Όλαφ από το Τσίρκο Καλιγκάρι. Τα ορφανά Μποντλέρ είχαν βρεθεί κι εκείνα στο ίδιο τσίρκο μεταμφιεσμένα και είχαν

προσποινήθει ότι στήριζαν το σχέδιο του Κόμην Όλαφ. Όμως ο δαιμόνιος τύπος είχε δει μέσα από τις μεταμφιέσεις τους, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «κατάλαβε ποιοι ήταν κι έκοψε το σκοινί που έδενε το τροχόσπιτο με το αυτοκίνητό του, απήγαγε τη Σάνι και άφησε τα αδέλφια της να κατακυλούν προς τον θάνατο». Η Σάνι καθόταν στο αυτοκίνητο, ένιωθε τα μακριά νύχια της Εσμέ να γρατζουνάνε τους ώμους της και φοβόταν για το τι μπορούσε να συμβεί σε εκείνη και στα μεγαλύτερα αδέλφια της, των οποίων τα ουρλιαχτά άρχιζαν να σβήνουν καθώς το αυτοκίνητο απομακρυνόταν.

«Πρέπει να σταματήσουμε το τροχόσπιτο!» ούρλιαξε ο Κλάους.

Φόρεσε βιαστικά τα γυαλιά του, λες και αν βελτιωνόταν η όρασή του, θα βελτιωνόταν και η κατάσταση στην οποία βρίσκονταν. Εστίασε καλύτερα, όμως αυτό δεν άλλαζε το γεγονός ότι η κατάσταση στην οποία βρίσκονταν ήταν τουλάχιστον απελπιστική.

Το τροχόσπιτο χρησίμευε σαν σπίτι για τους καλλιτέχνες που εργάζονταν στο «Σπίτι των Φρικιών» του τοίρκου πριν αποσκιρτήσουν –που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «πριν γίνουν μέλη της ομάδας του Κόμην Όλαφ»–, όμως, εκείνη τη στιγμή, σε κάθε τράνταγμα, όλα όσα υπήρχαν σε εκείνο το μικροσκοπικό σπίτι κουδούνιζαν κι έσπαγαν. Ο Κλάους ίσα που πρόλαβε να αποφύγει ένα ταψί το οποίο χρησιμοποιούσε ο Ούγκο ο καμπούρης για να μαγειρεύει και που έπεσε με πάταγο από ένα ράφι. Ίσα που πρόλαβε να σηκώσει τα πόδια του όταν έπεσε το κουτί με το ντόμινο – το αγαπημένο παιχνίδι της Κολέτ, της γυναίκας-λάστιχο. Και ίσα που πρόλαβε να αλληθωρίσει όταν είδε να πέφτει καταπάνω του μια αιώρα. Αυτή η αιώρα ήταν το κρεβάτι του αμφιδέξιου Κέβιν πριν αποφασίσει να γίνει μέλος του θιάσου του Κόμην Όλαφ μαζί με τον Ούγκο και την Κολέτ, όμως, εκείνη τη στιγμή, ήταν έτοιμη να πέσει πάνω στους Μποντλέρ και να τους παγιδέψει.

Το μόνο ανακουφιστικό πράγμα που μπορούσε να δει ο Κλάους ήταν η αδελφή του, η οποία κοιτούσε ολόγυρα το τροχόσπιτο με έντονο βλέμμα που έδειχνε ότι σκεφτόταν, ενώ ταυτόχρονα ξεκούμπωνε το πουκάμισο το οποίο μοιράζονταν τα δύο αδέρφια ως μέρος της μεταμφίεσής τους.

«Βοήθησέ με να βγάλουμε το παντελόνι», είπε η Βάιολετ. «Δεν υπάρχει λόγος πια να παριστάνουμε το δικέφαλο φρικιό. Πρέπει να είμαστε και οι δύο όσο πιο άνετα γίνεται».

Σε λίγη ώρα οι δύο Μποντλέρ είχαν καταφέρει να βγάλουν τα τεράστια ρούχα που είχαν πάρει από το σετ μεταμφίεσης του Κόμην Όλαφ και τώρα φορούσαν πια τα κανονικά ρούχα τους προσπαθώντας να ισορροπήσουν στο τροχόσπιτο, που σειόταν ολόκληρο. Ο Κλάους απέφυγε μια γλάστρα με ένα φυτό που έπεσε, όμως δεν μπόρεσε να μην χαμογελάσει όταν κοίταξε την αδελφή του – η Βάιολετ έδενε τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της, σημάδι ότι σχεδίαζε κάποια εφεύρεση. Το εντυπωσιακό ταλέντο

της Βάιολετ στη μηχανική είχε σώσει τις ζωές των Μποντλέρ αμέτρητες φορές και ο Κλάους ήταν σίγουρος ότι η αδελφή του θα επινοούσε κάτι που μπορούσε να σταματήσει το επικίνδυνο ταξίδι του τροχόσπιτου.

«Θα φτιάξεις φρένα;» ρώτησε ο Κλάους.

«Όχι ακόμα», απάντησε η Βάιολετ. «Τα φρένα σταματάνε τους τροχούς ενός οχήματος, όμως οι τροχοί του τροχόσπιτου τρέχουν υπερβολικά γρήγορα για να μπορέσουν να σταματήσουν. Θα ξεκρεμάσω αυτές τις αιώρες και θα τις χρησιμοποιήσω σαν αλεξίπτωτα επιβράδυνσης».

«Αλεξίπτωτα επιβράδυνσης;» επανέλαβε με απορία ο Κλάους.

«Τα αλεξίπτωτα επιβράδυνσης μοιάζουν με τα αλεξίπτωτα που συνδέονται με την πίσω πλευρά ενός αγωνιστικού αυτοκινήτου», του εξήγησε βιαστικά η Βάιολετ καθώς απέφευγε μια κρεμάστρα που έπεσε δίπλα της. Κατάφερε να φτάσει στην αιώρα όπου κοιμούνταν εκείνη και ο αδελφός της και την ξεκρέμασε. «Οι οδηγοί αγώνων

ταχύτητας τα χρησιμοποιούν για να σταματούν τα αυτοκίνητά τους στο τέλος του αγώνα. Αν καταφέρω να κρεμάσω αυτές τις αιώρες έξω από την πόρτα του τροχόσπιτου, θα επιβραδύνουμε σημαντικά».

«Εγώ τι μπορώ να κάνω;» ρώτησε ο Κλάους.

«Ψάξε στο ντουλάπι του Ούγκο μήπως βρεις κάτι κολλώδες», απάντησε η Βάιολετ.

Όταν κάποιος σας ζητάει να κάνετε κάτι ασυνήθιστο χωρίς να σας δώσει καμία εξήγηση, είναι πολύ δύσκολο να μη ρωτήσετε γιατί. Όμως ο Κλάους είχε μάθει από παλιά να έχει εμπιστοσύνη στην αδελφή του και στις ιδέες της, κι έτσι κατευθύνθηκε αμέσως σε ένα μεγάλο ντουλάπι όπου ο Ούγκο αποθήκευε υλικά για τα γεύματα που μαγειρεύει. Η πόρτα του ντουλαπιού ανοιγόκλεινε σαν να πάλευε με ένα φάντασμα, όμως τα περισσότερα από τα αντικείμενα που υπήρχαν μέσα δεν είχαν πέσει, απλώς κροτάλιζαν καθώς χτυπούσε το ένα πάνω στο άλλο. Ο Κλάους έψαξε μέσα στο ντουλάπι και τότε σκέφτηκε τη μικρό-

τερη αδελφή του, που απομακρυνόταν όλο και περισσότερο από εκείνον. Παρόλο που η Σάνι ήταν αρκετά μικρή, είχε δείξει ενδιαφέρον για τη μαγειρική και ο Κλάους θυμήθηκε ότι είχε φτιάξει μια δική της συνταγή για ζεστή σοκολάτα και είχε βοηθήσει στο μαγείρεμα μιας πεντανόστιμης σούπας που είχαν απολαύσει όλοι στο τροχόσπιτο. Ο Κλάους κράτησε ανοιχτή την πόρτα του ντουλαπιού και άρχισε να ψάχνει ελπίζοντας ότι η αδελφή του θα επιβίωνε για να εξελίξει το ταλέντο της στη μαγειρική.

«*Κλάους*», είπε αυστηρά η Βάιολετ ενώ ξεκρεμούσε άλλη μια αιώρα για να τη δέσει με την πρώτη. «Δεν θέλω να σε πιέσω, όμως πρέπει να σταματήσουμε αυτό το τροχόσπιτο το συντομότερο δυνατό. Βρήκες κάτι κολλώδες;»

Ο Κλάους ανοιγόκλεισε τα μάτια του και συγκεντρώθηκε στη δουλειά του. Καθώς παραμέριζε μπουκάλια και βάζα με υλικά για μαγειρική, έπεσε στα πόδια του μια κεραμική κανάτα.

«Εδώ υπάρχουν πολλά κολλώδη πράγματα»,

είπε. «Βλέπω μελάσα, άγριο μέλι από τριφύλλι, παλαιωμένο βαλσάμικο ξίδι, βούτυρο μήλου, μαρμελάδα φράουλας, σάλτσα караμέλας, σιρόπι σφενταμιού, επικάλυψη караμέλας, λικέρ αγριο-βύσσινου, παρθένο και έξτρα παρθένο ελαιόλαδο, λέμον καρντ, ξερά βερίκοκα, τσάτνεϊ μάνγκο, *crema di noci*, πάστα ταμάρινδου, καυτερή μουστάρδα, ζαχαρωτά, καλαμπόκι με κρέμα, φιστικο-βούτυρο, γλυκό του κουταλιού σταφύλι, αλατισμένη караμέλα, συμπυκνωμένο γάλα, γέμιση για κολοκυθόπιτα και κόλλα. Δεν έχω ιδέα γιατί ο Ούγκο είχε κόλλα μέσα στο ντουλάπι, όμως δεν έχει σημασία. Τι χρειάζεσαι από όλα αυτά;»

«Όλα», απάντησε αυστηρά η Βάιολετ. «Βρες έναν τρόπο να τα ανακατέψεις όσο εγώ θα δένω τις αιώρες τη μία με την άλλη».

Ο Κλάους άρπαξε την κανάτα που είχε πέσει στο πάτωμα και άρχισε να ρίχνει τα υλικά μέσα, ενώ η Βάιολετ, καθισμένη στο πάτωμα για να ισορροπεί καλύτερα, κράτησε με τα πόδια της τα κορδόνια από τις αιώρες και άρχισε να τα δένει

κόμπο. Το έδαφος γινόταν όλο και πιο τραχύ και σε κάθε τράνταγμα οι Μποντλέρ ένιωθαν ναυτία, σαν να βρίσκονταν ξανά στη Λίμνη των Δακρύων και να διέσχιζαν πάλι τα ταραγμένα νερά της μέσα στην καταιγίδα, προσπαθώντας να σώσουν τη θεία Ζοζεφίν, που ήταν μία από τους πολλούς άτυχους κηδεμόνες τους. Και όμως, παρά τον σαματά που επικρατούσε γύρω τους, σε λίγη ώρα η Βάιολετ σηκώθηκε με τις αιώρες στα χέρια της δεμένες όλες μαζί. Ο Κλάους κοίταξε την αδελφή του και σήκωσε την κανάτα που ήταν γεμάτη μέχρι πάνω με μια παχιά και πολύχρωμη γλίτσα.

«Κλάους, όταν πω “τώρα”, θα ανοίξω την πόρτα και θα βγάλω έξω τις αιώρες», είπε η Βάιολετ. «Εσύ θα είσαι στην άλλη άκρη του τροχόσπιτου. Θα ανοίξεις εκείνο το παραθυράκι και θα ρίξεις το μείγμα στις ρόδες. Αν οι αιώρες δουλέψουν σαν αλεξίπτωτα επιβράδυνσης και το κολλώδες μείγμα που έφτιαξες εμποδίζει τους τροχούς, το τροχόσπιτο θα επιβραδύνει αρκετά κι έτσι θα σω-

θούμε. Το μόνο που θα πρέπει να κάνω μετά είναι να δέσω τις αιώρες στο πόμολο της πόρτας».

«Θα χρησιμοποιήσεις τη Γλώσσα του Διαβόλου;» ρώτησε ο Κλάους.

«Η Γλώσσα του Διαβόλου δεν μας έφερε και την καλύτερη τύχη», είπε η Βάιολετ, που θυμήθηκε κάποιες προηγούμενες απόπειρές τους να διαφύγουν με σκοινί. «Θα χρησιμοποιήσω τον κόμπο Σουμάκ, έναν κόμπο που επινόησα εγώ. Τον ονόμασα έτσι από μια τραγουδίστρια που θαυμάζω.* Να τος – είναι πολύ σφικτός. Είσαι έτοιμος να ρίξεις το μείγμα στους τροχούς;»

Ο Κλάους πήγε στο παραθυράκι και το άνοιξε. Το άγριο κροτάλισμα των τροχών γινόταν όλο και πιο έντονο και οι Μποντλέρ κοίταξαν για μια στιγμή το τοπίο έξω. Ο δρόμος ήταν απότομος και γεμάτος στροφές. Το τροχόσπιτο μπορούσε ανά

* Τρια Σουμάκ: διάσημη κολορατούρα σοπράνο από το Περού. Στη δεκαετία του 1950 αποτέλεσε μία από τις κυριότερες ερμηνεύτριες εξωτικής μουσικής (είδος τζαζ με λατινοαμερικάνικα και πολυνησιακά στοιχεία). [Σ.τ.Μ.]

πάσα στιγμή να κατρακυλήσει από το βουνό και να πέσει στο κενό.

«Νομίζω ότι είμαι έτοιμος», είπε διστακτικά ο Κλάους. «Βάιολετ, πριν δοκιμάσουμε την εφεύρεσή σου, θέλω να σου πω κάτι».

«Αν δεν τη δοκιμάσουμε τώρα, δεν θα έχεις ευκαιρία να μου το πεις ποτέ», είπε σκυθρωπά η Βάιολετ. Έσφιξε κι άλλο τον κόμπο της κι έπειτα στράφηκε στον Κλάους. «Τώρα!» φώναξε και άνοιξε την πόρτα του τροχόσπιτου.

Λένε ότι, αν βρίσκεται κανείς σε ένα δωμάτιο με θέα, νιώθει γαληνεμένος και χαλαρός, αν όμως αυτό το δωμάτιο είναι ένα τροχόσπιτο που κατρακυλάει σε έναν απότομο στριφογυριστό δρόμο και η θέα είναι μια τρομακτική οροσειρά πίσω του, ενώ ο παγωμένος άνεμος του βουνού τον χτυπάει στο πρόσωπο και ανακατεύει τη στάχτη που έχει καλύψει το πρόσωπό του, σίγουρα δεν θα νιώσει ούτε γαληνεμένος ούτε χαλαρός. Αυτό που θα νιώσει είναι τρόμος και πανικός, όπως ακριβώς ένιωσαν οι Μποντλέρ όταν η Βάιολετ άνοιξε την

πόρτα. Για μια στιγμή δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο εκτός από το να μείνουν ακίνητοι μπροστά στην έντονη κλίση του τροχόσπιτου κοιτάζοντας τις παράξενες τετράγωνες κορυφές των Ορέων Μορτμείν και ακούγοντας το τρίξιμο των τροχών που κυλούσαν πάνω σε πέτρες και κούτσουρα. Όταν όμως η Βάιολετ φώναξε άλλη μια φορά «Τώρα!» τα δύο αδέλφια ανέλαβαν δράση. Ο Κλάους έσκυψε έξω από το παράθυρο και άρχισε να ρίχνει στις πιο κοντινές ρόδες του τροχόσπιτου το μείγμα με μελάσα, άγριο μέλι από τριφύλλι, παλαιωμένο βαλσάμικο ξίδι, βούτυρο μήλου, μαρμελάδα φράουλας, σάλτσα καραμέλας, σιρόπι σφενταμιού, επικάλυψη καραμέλας, λικέρ αγριοβύσσινου, παρθένο και έξτρα παρθένο ελαιόλαδο, λέμον καρντ, ξερά βερίκοκα, τσάτνεϊ μάνγκο, *crema di noci*, πάστα ταμάρινδου, καυτερή μουστάρδα, ζαχαρωτά, καλαμπόκι με κρέμα, φιστικοβούτυρο, γλυκό του κουταλιού σταφύλι, αλατισμένη καραμέλα, συμπυκνωμένο γάλα, γέμιση για κολοκυθόπιτα και κόλλα, ενώ η αδελφή του

άρχισε να δένει τις αιώρες έξω από την πόρτα. Αν έχετε διαβάσει έστω και το παραμικρό για τις ζωές των αδελφών Μποντλέρ –ελπίζω να μην το έχετε κάνει–, δεν θα εκπλαγείτε αν μάθετε ότι η εφεύρεση της Βάιολετ λειτούργησε άψογα. Οι αιώρες αιχμαλώτισαν αμέσως τον ορμητικό αέρα, φούσκωσαν σαν τεράστια υφασμάτινα μπαλόνια και επιβράδυναν λίγο την πορεία του τροχόσπιτου, όπως θα επιβραδύνετε κι εσείς αν σέρνατε κάτι πίσω σας, για παράδειγμα, ένα σακίδιο ή έναν αστυνομικό. Το κολλώδες μείγμα έπεσε στις ρόδες και αυτές άρχισαν να τρέχουν με μικρότερη ορμή, όπως κι εσείς θα τρέχατε με λιγότερη ορμή αν βρισκόσασταν σε κινούμενη άμμο ή πάνω σε λαζάνια. Το τροχόσπιτο επιβράδυνε, οι τροχοί έτρεχαν με μικρότερη ταχύτητα και σε λίγη ώρα οι δύο Μποντλέρ ταξίδευαν με πιο φυσιολογικό ρυθμό.

«Δούλεψε!» φώναξε ο Κλάους.

«Δεν τελειώσαμε ακόμα», είπε η Βάιολετ και κατευθύνθηκε προς ένα αναποδογυρισμένο τραπέζακι.